

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. Oves meæ vocem meam audiunt. Sicut Imaginem aut Faciem
Christi, sic eius Vocem fidellis anima reveretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

In Ps. 95.

Ne verò te persuaderi sinas quod quidam ajunt ex sancto Augustino, non omnes esse redemptos, nec te forte ex illis unum esse: audi quàm ille sanctus Doctor contrà sentiat; audi quàm acriter in sui temporis hæreticos ita garrientes invehatur: audi quàm aptè vel ex tanto quod dedit Christus pretio concludat, universum terra, um orbem, id est, universos esse redemptos. *Venit Redemptor, & dedit pretium, sudavit sanguinem suum, emit orbem terrarum. Quæritis quid emerit; Videte quid dederit & invenite quid emerit. Sanguis Christi pretiū est. Tanti quid valet? Quid nisi totus orbis? Quid nisi omnes gentes? Valde ingrati sunt pretio suo aut multum superbi sunt qui dicunt aut illud tam parvum esse, ut solos Aþyros emerit, aut se tam magnos esse pro quibus solū illud sit datum? Non ergo exultent, non superbiant: Pro toto dedit quantum dedit. Novit quid emerit, quia novit quanti emerit & quanti dederit.*

Non est igitur hoc timendum, ne sis redemptus: sed ne te perdas redemptum, & ne à tuo longius Redemptore discedas. *Perditio tua Israel, tantummodo in me auxilium tuum, IVSTVS autem metus ex fide vivit: quod si subtraxerit se, non placebit anima mea. Nos autem non sumus subtractionis filij in perditionem, sed fidei in acquisitionem anima. Id est, tales esse non debemus qui nos à Christo subtrahamus dubitantes ne quid ab illo desit, unde perditio timenda esset, sed plenè credentes & confidentes Ipsi numquam nobis defuturo, videamus & id solum cogitemus ne nobis ipsi desimus, & ne ullam acquirendæ salutis animæ prætermittamus occasionem. Vide in 3. parte, Dominica 6.*

Non quod times, timendum est, ne desit tibi Deus, sed ne tu desis Deo.

S A B B A T O.

DE FIDELITATE ANIMÆ IN AVDIENDA PASTORIS VOCE.

Oves meæ vocem meam audiunt. Joan. 10.

VERITAS PRACTICA.

Sicut Imaginem aut Faciem Christi, sic eius Vocem fidelis anima reveretur.

RATIO EST, Quia idcirco imaginem Christi fidelis anima reveretur, quod sit eius representatio.

Sed vox Christi, quadam est representatio. Ergo sicut eius Imaginem sic eius Vocem fidelis anima reveretur, non modo ad cultum quandam religiosum, sed ad obedientiam & ad omnium Virtutum praxim quam Pastor inspirabit.

I. PUNCTUM.

ETalies oves habeo, inquit bonus Pastor, qua non sunt ex hoc ovili, & illas oportet me adducere, & vocem meam audient, & fiet unum ovile, & unus Pastor, Tum illud de voce sua audienda paulò post re-

prensens: Oves meæ, inquit, vocem meam audiunt, & ego cognosco eas & sequuntur me, & ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum: Dum videlicet fidelis sint in illa voce audienda & servanda. Quod ut fiat religiosius, multæ possunt proponi Veritates quarum Primahæc est, Quod sicut faciem aut imaginem Christi Domini reveremur, sic ipsam eius vocem: non modo qua ab ore eius sensibilibiter profertur, sed qua jam olim ab illo prolata est, & in sacris continetur Evangelis, vel qua in imo cordis auditur, aut qua à Superioribus declaratur, aut quo denique modo innotescat. Quia eadem est ratio vocis & imaginis Christi quantum ad cultum & venerationem suo utriusque modo exhibendam. Quanam porò est illa ratio? Cur imaginem Christi reveremur? Quia scilicet eius est representatio, cui proinde tantum religiosæ venerationis debetur, quantum ipsi Christo. Sic sanctus Basilius: Rex dicitur regis imago, non autem duo reges. Neque enim potestas scinditur, neque gloria dividitur. Quemadmodum autem principatus ac potestas nobis dominant

nans una est, sic & glorificatio quam illi deferimus una est non multa. Itaque imaginis honor ad exemplar primum refertur.

Quæ sancti Patris verba sic sanctus Joannes Damascenus commendat; Nam, ut inquit Desiderius & magnus in Divinis Basilii, imaginis honor ad Exemplaris transferitur honorem. Exemplar autem est quod imaginem efformat, & ex quo, quod deducitur, fit. Hos autem duos Patres nominatim citat & sequitur D. Thomas, expresse docens eodem cultu imaginem Christi quo ipse Christus colitur, esse colendam, sicque rem totam explicat: Duplex est motus animæ in imaginem, Vnus quidem in ipsam imaginem, secundum quod res quaedam est: alius autem in imaginem secundum quod est imago alterius. Et inter hos duos motus est hæc differentia, quod primus motus quo quis movetur in imaginem, ut est res quaedam, est alius à motu qui est in rem quæ scilicet representatur: Secundus autem motus qui est in imaginem in quantum est imago, est unus & idem cum illo qui est in rem representatam. Sic ergo dicendum est quod imagini Christi, in quantum est res quaedam, puta lignum sculptum, vel pictum, nulla reverentia exhibetur, quia reverentia non nisi rationali creatura debetur Relinquitur ergo quod exhibetur esse reverentia, solum in quantum est imago, & si sequitur quod eadem reverentia exhibetur imaginem Christi & ipsi Christo.

Addit verò in responsionibus ad objecta: non propterea tanto homini qui est imago quaedam Dei, parem adorationem exhiberi cultum ac ipsi Deo; Nam possat esse, inquit, erroris occasio, ut scilicet motus ad rationem sisteret in homine in quantum est res quaedam, & non referretur in Deum, cuius est imago. Quod non potest contingere de imagine sculpta vel picta in materia sensibili.

De hac porro relatione Imaginis ad suum primum exemplar sic ante hos omnes præclare scripsit magnus ille Athanasius, qui se pro domo Domini murum oppoluit contra insectantes Arianos. In imagine, regis species & forma apparet: & in rege, imaginis species: sine enim omni dissimilitudine vultus regis in imagine expressus est, ut qui videt imaginem videat in ea regem, & vicissim qui regem intuetur, agnoscat illum ipsum eundem esse qui in imagine representatur. Caterum quia in ambobus nulla est dissimilitudo, si quis post conspectam imaginem velit regem videre, huic ad eundem modum ita imago iure loqueretur: Ego & rex unum sumus: ego enim in illo sum, & ille in me: & quod in me animadversum, id quoque in eo animad-

versum, & quod videri in illo, videri & in me. Nonne id credis? nonne id profiteris? nonne id contra quoslibet impugnantes tuereris?

II. PUNCTUM.

SED vox Christi sic quadam est ejus representatio.

Non vox simpliciter sonans sive ut sonus est, sed vox significans, vox verbis expressa, & verba per vocem edita, Verba de quibus ipse dicebat Dominus: Verba quæ ego locutus sum vobis, Ioan. 6. spiritus & vita sunt. Hæc inquam verba, vox ejus est, & vox eum representans quodammodo sicut ipse Filius dicitur Verbum Patris quia est ejus imago, & quia verbum imago quaedam est & representatio personæ cuius est verbum: nonne quando loquentem audis, etiam si non sit præsens, vel quando absens tibi sua scribit animi sententia, nonne tibi videris illum videre quasi præsentem? Quid illius sermo scriptus nisi significatio mentis ipsius, nisi illud ipsum quod in mente habet & quod tibi per sermonem ita communicat, ut ipsa communicatio sit quaedam ejus similitudo & representatio? Nam quod ille cogitat, quod sentit, & quod sapit, totum illud profusum est in illum sermonem quem ad te dirigit, unde fit ut ille ipsius sermo sit illius sensus, illius sapientia, illius animus atque uno verbo, ille ipse expressus & representatus, longè verius quam per imaginem, quæ tantum corpus exprimit, sermo autem animi & ejus arcana, quæ solo revelantur sermone palam prolato vel particulatim scripto.

Sic sanctus Basilius ex epistola quam accepit à familiari suo sancto Gregorio Nazianzeno scribit se eum cognovisse, sicut ex filiorum vultu parentes cognoscuntur, quia videlicet sermo est character quidam Ingenij & internæ mentis ut diximus. Quæ si vera sunt de nobis quanto magis de Deo & de Christo Domino, qui suis seipsum verbis longè magis communicare & representare potest quàm nos nostris? Cum enim nihil sit Dei quod non sit Deus, hinc omne Dei Verbum dici potest Divinum aliquid cum & ipsi ad quos sit Dei sermo dicantur. Dis, ipso probante Christo.

Sed quid expressius ad rem nostram quàm quod scribit Apostolus ad Hebræos: Vivus est sermo Dei & efficax & penetrabilior omni gladio ancipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ ac spirituum, compagum quoque ac medullarum, &